

'Satànica' Formosa

La cantant i actriu corona els seus recitals a la sala Beckett amb un impactant assalt a Léo Ferré

JORDI BIANCIOTTO
BARCELONA

A la sala Beckett, Ester Formosa és la veu poètica de Jordi Guardans, però moltes més coses: l'actriu que converteix un recital de cançons en un espectacle amb principi i fi, la intèrpret que descobreix perfils d'Ovidi Montllor i Renato Carosone i, sorpresa, la *vamp* sinuosa que cobra formes perverses a *Thank you Satan*, de Léo Ferré. *Sola com el poeta* no fa honor al seu títol, ja que Formosa omple la sala amb un ball de registres interpretatius, ironies i complicitats. Un recital espectacle en cartellera fins demà que recupera una noció de la música i la poesia amb instint teatral.

El fil conductor dissenyat per Joel Joan, director escènic, porta Formosa a encarnar un rol de cantant despistada que entra en acció pensant que va a un assaig. Aquest punt de partida, d'una originalitat relativa, permet a la cantant desenvolupar un personatge de profitosos plecs irònics. *Carroussel* obre un bloc con-

sagrat a Jordi Guardans que guanya gruix a *Vaixell de combat* i *Mana que mana*. Enmig, al·lusions sarcàstiques a Joan, qualificat com «un notes».

La música guanya protagonisme amb el piano fiable de Maurici Villa-vecchia, el contrabaix d'Horacio Fumero (dijous, la seva plaça la va ocupar Miguel Ángel Cordero) i la trompeta de Matthew Simon, que entaulen un diàleg delicat, sobre el qual Formosa comença a caminar amb un to antiheroic i va creixent. La seva dramatitzada *Maruzzella*, de Carosone, marca un punt d'inflexió; *Bum*, de Trenet, desprèn un halo líric refrescant, i el moment culminant arriba, entre llums vermells, amb *Thank you Satan*, en què la cantant es transforma en diabòlica dona fatal en tàndem seductor amb Carles Rebassa.

Només per aquest moment val la pena anar a la Beckett, encara que el guió ens condueix a un final lluït via Montllor i Raimon. Poesia, cançó i, sobretot, sobrades facultats interpretatives i escèniques. ≡